

[H. C. Toft.]

som uantageligt. Det er dårligt underbygget — en løsning, der ikke er nogen løsning, og det gælder også det økonomiske.

Til slut vil jeg gerne sige til den højtærede minister, at det også er i vor interesse — og jeg vil gerne medvirke dertil — at der hurtigst muligt nås frem til en løsning af landbohøjskolens problem; derfor vil jeg også have lov til at bebrejde den højtærede landbrugsminister, at han først så sent på folketingssamlingen fremkommer med sit lovforslag, hvilket jo for skolen betyder en yderligere forsinkelse, men jeg synes også, det er en urimelighed over for det folketingsudvalg, der har arbejdet med sagen.

Vi vil virke for en flytning af skolen, som jeg har anført, og hvis vore ønsker og tanker får den tilstrækkelige tilslutning i tinget, er det muligt herigennem at bidrage til den decentralisering, som vi finder rigtig, og som jeg også hidtil har opfattet som regeringens ønske.

Vi vil under udvalgsarbejdet også være med til at overveje mulighederne for en deling af skolen, og vi tilsiger, at vi i udvalget vil virke for så hurtigt som muligt at skabe en løsning på det spørgsmål, som vi nu så længe har diskuteret.

Aage Fogh: Ved at gennemlæse de forhandlinger, der har været ført i de foregående folketingsår om det her foreliggende spørgsmål, har jeg fået det indtryk, at der fra alle sider er den største velvilje over for landbohøjskolen. Der er blevet sagt så meget godt, så meget smukt og så meget rigtigt om landbohøjskolens virksomhed og landbohøjskolens store betydning for dansk landbrug, at jeg ikke kan gøre det bedre. Jeg skal derfor afholde mig fra at sige noget om det, kun understrege, at jeg fuldt ud kan tilslutte mig alt det gode, der er sagt.

Men desværre er der noget, der tyder på, at selve sagen er ved at omkomme i velvilje, og det tror jeg ikke hverken landbohøjskolen eller nationen kan være tjent med; jeg synes ærlig talt heller ikke, folketinget kan være tjent med, at vi ikke kan få gennemført en så vigtig sag som den her foreliggende, når der fra alle sider er givet udtryk for, at vi erkender sagens betydning.

Det lovforslag, som nu foreligger, adskil-

ler sig altså fra de foregående ved at være noget beskåret. Jeg bemærkede, at det ærede medlem hr. H. C. Toft meget stærkt understregede, at denne beskæring ønskede han ikke; jeg kan føje til, at det gør jeg i og for sig heller ikke, hvis vi da kan enes om det lovforslag, som tidligere har foreligget — altså i det omfang og med de millioner, dets gennemførelse vil koste.

Jeg vil gerne så kraftigt som muligt understrege, at de interesser for flytning, som i nogle tilfælde er fremkaldt af lokalpatiotiske hensyn, har jeg ingen interesse for. Det må være landbohøjskolens tarv, der er det ene afgørende, og spørger man om landbohøjskolens tarv, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at det bedste for landbohøjskolen er, at den udbygges på den plads, hvor den ligger. Det er det af mange grunde, men alene den grund, at landbohøjskolen for øjeblikket er i den situation, at den må begrænse tilgangen af elever, er jo bevis for, at det haster ganske overordentlig stærkt med en udvidelse.

Hvis man nu tænker sig, at landbohøjskolen flyttes over på den anden side af Store-Bælt, er der i hvert fald ingen som helst tvivl om, at det i praksis ville medføre, at de nye bygninger, der skal opføres, ikke tid efter anden kan tages i brug til afhjælpning af den pladsmød, man er ude for; men man ville komme i den situation at måtte regne med, at mindst 7-8 år ville hengå, inden den pladsmangel, vi har, kan afhjælpes. Alene af den grund, af denne saglige grund, finder jeg det uforsvarligt at gå til en flytning af landbohøjskolen til den anden side af Store-Bælt.

Hertil kommer, at selv om vi nok har indtryk af, at vi har mange penge i dette land, er det dog rimeligt at tage visse økonomiske hensyn. Jeg vil vurdere det til, at en flytning af hele landbohøjskolen vil koste mindst 50 mill. kr. ekstra; det forslår måske ikke, det er meget muligt det vil blive et større beløb, men mindst 50 mill. kr. Det er det, vi skal ofre for at få skolen flyttet ud.

Hvis det nu var en ny institution, vi stod over for at skulle opføre, kunne vi eventuelt diskutere, om den skulle ligge på Frederiksberg eller den skulle ligge et andet sted i landet. Men det er jo ikke noget nyt; det er en gammel og prøvet institution, der skal